

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Čížkem ve věci

žalobce: **U. M.**, narozen X
státní příslušník Indické republiky
bytem X
toho času v X

proti

žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**
sídlem Křížíkova 279/8, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 5. 2022, č. j. KRPS-129956-16/ČJ-2022-010022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 16. 6. 2022 domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná podle

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

§ 129 odst. 1, 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 261/2021 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) rozhodla o jeho zajištění na dobu 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, a to nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“).

Skutková zjištění vycházející ze správního spisu

2. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl dne 18. 5. 2022 zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, neboť byl důvod se domnívat, že žalobce neoprávněně vstoupil na území České republiky (dále jen „ČR“) nebo zde neoprávněně pobývá. Žalobce (společně s dalšími pěti osobami cizí státní příslušnosti) přicestoval na území ČR v přívěsu nákladního vozidla, a to bez cestovního dokladu.
3. Po zajištění byl žalobce eskortován na služebnu příslušného policejního útvaru. Mimo jiné bylo provedeno hledání v systému EUODAC, v němž byla nalezena shoda pořízené daktyloskopické karty s daktyloskopickou kartou číslo RO1AR201T2204230108 ze dne 23. 4. 2022. Z informace o zjištění shody v systému EUODAC ze dne 19. 5. 2022 vyplývá, že členským státem, v němž je vedeno řízení o udělení mezinárodní ochrany, je Rumunsko.
4. S žalobcem byl dne 18. 5. 2022 za přítomnosti tlumočníka z jazyka hindi sepsán protokol o podání vysvětlení, v rámci kterého uvedl, že se narodil dne X dne X ve vesnici O., kde trvale žije. Má základní vzdělání, je ženatý a má dvě děti. Žalobcova manželka a děti zůstaly v Indii. Dále uvedl, že 13. 3. 2021 odjel do Rumunska, kde měl pracovní vízum. V Rumunsku pracoval asi půl roku jako dělník na různých stavbách po celé zemi. Jelikož mu jeho zaměstnavatelé neplatili, rozhodl se, že odcestuje do Rakouska. Z tohoto důvodu sehnal převaděče, který mu slíbil, že ho do Rakouska dostane. V té době už neměl pas, který mu vzal a nevrátil první zaměstnavatel. Za cestu nic neplatil, jelikož se mu s ostatními podařilo naskočit do nákladního automobilu, v němž byl nakonec objeven v ČR. Myslel, že jede do Rakouska. Řidič nákladního automobilu neměl tušení, že žalobce spolu s ostatními převáží. Do nákladního automobilu nastoupili v pondělí 16. 5. 2022 po půlnoci. Žalobce dále na doplňující otázky vypověděl, že návykové látky neužívá, netrpí žádnou nemocí a že je celkově zdravý. Situace v místě, kde bydlel, je zcela normální a bezpečná. Dále odpověděl, že mu v místě jeho pobytu, tj. v Indii, ze strany státu nic nehrozí, ale že se vrátit nechce, neboť tam má dluhy, které musí splatit. Žalobce dále odpověděl, že nikdy žádnou jinou totožnost neuváděl a že nikdo z jeho rodiny nežije v ČR a ani jinde v Evropské unii. V Indii pracoval jako stavební dělník. Ohledně cestovního dokladu uvedl, že jej má někde v Rumunsku a bývalého zaměstnavatele a žádný jiný doklad nemá. Cílem jeho cesty bylo Rakousko. Na území ČR zůstat nechce. Jeho rodina ví o tom, že odjel do Evropy. Téměř každý den je s ní v telefonickém kontaktu. Na cestu do Rakouska použil peníze zčásti vydělané v Rumunsku a zčásti poslané z Indie. Na otázku, zdali si je vědom, že bez platného cestovního dokladu nebyl oprávněn vstoupit na území ČR a zdržovat se zde, odpověděl, že ne, protože chtěl do Rakouska, a zde je vlastně omylem. V domovské zemi se může vrátit ke své rodině. V návratu do domovské země mu nebrání žádná překážka s výjimkou zmíněných dluhů. V České republice zůstat nechce, a jakmile to bude

možné, chce pokračovat do Rakouska. Žalobce dále uvedl, že o azyl nežádal nikde, ani v Rumunsku, ale přesně neví. O azyl chtěl požádat v Rakousku. Otisky prstů mu odebrali v Rumunsku na policejní stanici, když ho kontrolovali a neměl doklady. Žalobce dále uvedl, že v ČR nemá žádný majetek, žádné vazby, závazky ani pohledávky. Ani se tu nenachází osoba, k níž by měl žalobce vyživovací povinnost nebo ji měl v péči. Není rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Finanční záruku složit nemůže a rovněž ani není schopen se zdržovat na policii případně oznámené adrese místa pobytu. Umístění do záchytného zařízení by pro žalobce nebylo zásahem do rodinného ani soukromého života. Nic mu nebrání v opuštění ČR.

5. Napadeným rozhodnutím byl žalobce zajištěn za účelem předání podle nařízení Dublin III, a to na dobu 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. V odůvodnění žalovaná po uvedení příslušných zákonných ustanovení a rekapitulaci skutkových okolností uvedla, že v případě žalobce jsou splněny veškeré podmínky zajištění dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná konstatovala, že podklady ve správním spisu dokládají, že je naplněn reálný předpoklad předání žalobce do Rumunska. Žalovaná přitom vycházela ze skutečnosti, že žalobce dle výpisu z databáze EURODAC podal žádost o mezinárodní ochranu v Rumunsku a že neoprávněně vstoupil na území České republiky bez platného cestovního dokladu, oprávnění k pobytu či víza. Z tohoto důvodu je žalovaná přesvědčena, že existuje důvod pro zahájení řízení dle nařízení Dublin III. Žalovaná dále dovodila, že žalobce vstoupil a pobýval na území ČR neoprávněně, čímž naplnil jednu z podmínek stanovených v § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná následně uvedla, že předání žalobce do příslušného státu nebude možné uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin z důvodu zajištění nezbytných náležitostí k zabezpečení vlastní realizace předání, a proto vydala rozhodnutí o zajištění žalobce. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí zabývala i možností uložení zvláštních mírnějších opatření, která však shledala v daném případě neúčelnými a nedostačujícími. Vycházejí i z výpovědi žalobce žalovaná uzavřela, že nelze předpokládat, že by se žalobce hlásil na útvaru policie a že ani nemá stálou adresu místa pobytu, kde by se zdržoval. Žalobce nemá dostatek peněžních prostředků pro složení finanční záruky. Žalovaná vyslovila obavu, že by se žalobce stal nedohledatelným, protože není znalý poměrů v České republice, nemá zde příbuzné či jiné známé osoby. Navíc bez oprávnění k pobytu není oprávněn legálně vykonávat zaměstnání. Dle žalované existuje důvodná obava, že by se žalobce mohl svévolně a nekontrolovatelně pohybovat po území České republiky, neboť vypověděl, že na území České republiky zůstat nechce a že chce pokračovat v cestě do Rakouska. Z této skutečnosti žalovaná dovodila i další podmínku pro zajištění žalobce, a to vážné nebezpečí útěku. Žalovaná dále vysvětlila důvody, proč zajištěním žalobce nedojde k zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Žalovaná posoudila i situaci azylových řízení a situaci žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, přičemž neshledala překážky pro předání žalobce do tohoto členského státu. Doby zajištění v délce 30 dnů žalovaná stanovila vzhledem k předpokládané složitosti předání žalobce do příslušného státu. Výslovně uvedla, že o zpětném přijetí žalobce musejí rozhodnout dožádané orgány Rumunska, přičemž jsou vázány dvoutýdenní lhůtou k odpovědi od přijetí žádosti.
6. Dne 19. 5. 2022 došlo k faktickému umístění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen „ZZC“) Balková.
7. Ministerstvo vnitra (dále jen „ministerstvo“) oznámením ze dne 20. 5. 2022 informovalo žalovanou o zahájení řízení podle nařízení Dublin III s tím, že dne 20. 5. 2022 byla

odeslána žádost o přijetí zpět do Rumunska. Lhůta pro odpověď byla stanovena na 3. 6. 2022.

8. Oznámením ze dne 30. 5. 2022 ministerstvo žalovanou informovalo, že obdrželo od Rumunska souhlas s přijetím žalobce zpět, přičemž ČR má šest týdnů na realizaci předání. Z tohoto důvodu ministerstvo požádalo o prodloužení doby zajištění nejdéle do 11. 7. 2022.
9. Rozhodnutím ze dne 8. 6. 2022, č. j. KRPS-129971-33/ČJ-2022-010024-ZZC, rozhodla žalovaná o prodloužení doby zajištění žalobce do 11. 7. 2022.

Žaloba

10. Žalobce namítá, že žalovaná nedostatečně zdůvodnila délku doby zajištění. Dle žalobce totiž není z napadeného rozhodnutí zřejmé, proč žalovaná stanovila délku doby zajištění právě na 30 dnů. Žalovaná dle názoru žalobce pochybila, pokud v odůvodnění napadeného rozhodnutí neuvedla časovou náročnost konkrétních kroků, jež bude nutné učinit.
11. Nezákonnost napadeného rozhodnutí dále žalobce shledává ve skutečnosti, že jej žalovaná nedostatečně konfrontovala s tím, zda vůbec požádal o mezinárodní ochranu v Rumunsku, a to vzhledem k tomu, že zajištění bylo stanoveno za účelem tzv. dublinského transferu do Rumunska. Žalobce má za to, že o mezinárodní ochranu nikdy nepožádal, a tvrdí, že z jeho vysvětlení vyplynulo pouze to, že v Rumunsku pracoval.
12. Žalobce dále namítá, že se žalovaná nedostatečně zabývala systémovými nedostatky v rumunském azylovém řízení. Během pohovoru nebyl vůbec dotázán na možné problémy spojené s azylovým řízením v Rumunsku. Pokud nebyl dotázán, nemohl žalobce uvést relevantní skutečnosti, neboť sám nedisponuje potřebnou znalostí problematiky zajišťování cizinců a nařízení Dublin III. Žalobce dále rozporuje zjištění žalované, že rumunské azylové řízení netrpí nedostatky. Žalované vytýká, že svůj závěr opírá pouze o obecné a generalizující tvrzení, která nemají oporu ve správním spise. Jestliže žalovaná v napadeném rozhodnutí konstatuje, že Rumunsko je součástí Evropské unie, jde o bezpečnou zemi a že se ve své úřední činnosti nesetkala s námitkou ohledně rumunských azylových procedur, pak to je dle názoru žalobce z toho důvodu, že se na tyto námitky cizinců nikdy nezeptala. Obecná tvrzení žalované navíc nevypovídají o faktickém stavu azylového systému. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek soudu ze dne 24. 4. 2018, č. j. 53 Az 3/2018-33, podle něhož obdobné argumenty použité správním orgánem v řízení o udělení mezinárodní ochrany nelze považovat za dostatečné. Dále žalobce uvádí i rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44, dle něhož správní orgán vedoucí řízení o udělení mezinárodní ochrany musí opřít závěry ohledně možných systémových nedostatků azylového řízení státu příslušného pro posouzení žádosti o zprávy o fungování azylového systému, případně i další podklady obsažené ve správním spise.

Vyjádření žalované

13. Žalovaná ve vyjádření k žalobě nejprve rekapituluje skutkové okolnosti předmětné věci. K žalobní námitce ohledně systémových nedostatků azylového řízení v Rumunsku uvádí, že v Rumunsku je dodržován standard ochrany lidských práv a že zde nehrozí riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Dále žalovaná konstatuje, že vyšla z výpovědi žalobce ze dne 18. 5. 2022, ve které žalobce neuvedl důvody, z nichž by vyplývalo, že mu v Rumunsku hrozí nelidské či ponižující zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv

Evropské unie. Žalovaná je přesvědčena, že se při svém postupu nedopustila žádné nezákonnosti, a navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

14. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, ve lhůtě dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba je tedy věcně projednatelná. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).
15. S ohledem na skutečnost, že žádný z účastníků nepožádal o nařízení jednání a soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné, rozhodl soud o žalobě bez jednání (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců).

Posouzení žalobních bodů

16. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.
17. Podle § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení.
18. Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo sousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.
19. Podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
20. Podle čl. 28 odst. 3 prvního pododstavce nařízení Dublin III zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Podle druhého

pododstavce téhož ustanovení, pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. Podle třetího pododstavce téhož ustanovení, pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3. A konečně podle čtvrtého pododstavce téhož ustanovení v případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna.

21. Podle čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III, není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.
22. Soud se v první řadě zabýval námitkou týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z hlediska stanovení doby zajištění. Soud se neztotožňuje s názorem žalobce, že žalovaná dostatečně přesně nevyjádřila své úvahy a neuvedla konkrétní kroky, jež bude nutné za účelem předání žalobce do Rumunska učinit. Žalovaná uvedla (str. 5 napadeného rozhodnutí), že dobu zajištění stanovila s ohledem na předpokládanou složitost přípravy předání žalobce do Rumunska. Poukázala na to, že o přijetí musí rozhodnout orgány přijímajícího státu. Během doby zajištění musí české orgány předložit žádost o převzetí nebo přijetí zpět a vyčkat na odpověď rumunských orgánů, které ji musí poskytnout ve lhůtě 2 týdnů od obdržení žádosti.
23. Žalovaná tedy rámcově vymezila prvotní úkony, které je třeba během stanovené doby zajištění uskutečnit za účelem přípravy předání dle nařízení Dublin III. Doba a lhůty potřebné k provedení těchto úkonů (podání žádosti a odpověď na ní) plynoucí z čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III pak rámcově časově vymezují nezbytnou dobu prvotního zajištění, přičemž v tomto konkrétním případě stanovená doba zajištění v délce 30 dnů nepřesahuje podstatně délku lhůt k provedení daných úkonů. Skutečnost, že žalovaná explicitně nezmínila a nevyjádřila v odůvodnění napadeného rozhodnutí předpokládanou dobu potřebnou k provedení úkonů navazujících na souhlas rumunských orgánů s přijetím žalobce zpět, není důvodem nezákonnosti napadeného rozhodnutí, neboť těmito úkony by se mohla žalovaná věnovat až po prvotní akceptaci žádosti. V době vydání napadeného rozhodnutí přitom nemohla žalovaná jakkoliv předjímat, jaký bude postoj rumunských orgánů a zda bude nutné zajištění prodloužit k provedení navazujících dalších úkonů. Námitka tedy není důvodná.

24. V rámci druhého žalobního bodu žalobce namítal nedostatky ve vedení výslechu, v jejichž důsledku mu bylo znemožněno uvést skutečnosti relevantní pro posouzení věci. Konkrétně tvrdí, že jej žalovaná nekonfrontovala s tím, zda o mezinárodní ochranu v Rumunsku vůbec požádal.
25. Z protokolu o podání vysvětlení provedeném za účasti tlumočníka plyne, že na otázku, zda požádal o mezinárodní ochranu v ČR nebo v jiné zemi Evropské unie, žalobce odpověděl: „*Ne, o azyl jsem nežádal nikde ani v Rumunsku, [...] ale přesně nevím, o azyl jsem chtěl požádat v Rakousku.*“ I přes uvedené tvrzení však ze správního spisu zároveň vyplývá, že žalobce je evidován jako žadatel o mezinárodní ochranu v Rumunsku, neboť byla zjištěna shoda jeho daktyloskopických údajů v systému EURODAC. Z výpovědi žalobce a údajů v systému EURODAC tedy vyplynul zásadní rozpor ohledně otázky, zda vůbec žalobce požádal před vstupem na území ČR v jiném členském státě o mezinárodní ochranu. Přitom podání žádosti je zcela zásadní pro posouzení přípustnosti převzetí žalobce či jeho přijetí zpět do jiného členského státu, neboť nebyla-li by podána, nebylo by vůbec možné nařízení Dublin III na danou věc aplikovat. Soud proto musí zčásti přisvědčit žalobci v tom, že pokud popřel podání žádosti o mezinárodní ochranu, jej měla žalovaná za účelem náležitého zjištění skutkového stavu vést vhodně položenými otázkami k bližšímu vysvětlení a sdělení detailnějších informací, tak aby bylo možné ověřit věrohodnost jeho tvrzení. To však na druhou stranu neznamená, že by pouhé tvrzení o nepodání žádosti o mezinárodní ochranu bylo způsobilé bez dalšího vyvrátit skutečnosti plynoucí ze záznamu o žalobci v evidenci EURODAC. I kdyby žalovaná poskytla žalobci možnost vysvětlit tvrzení o tom, že v Rumunsku nedošlo k podání žádosti o mezinárodní ochranu, pořád by se jednalo o pochybnost v rovině pouhého tvrzení, které nelze bezprostředně ověřit. Jak plyne z obsahu správního spisu, žalovaná neměla v době vydání napadeného rozhodnutí dostatek podkladů pro to, aby si o této otázce mohla učinit definitivní závěr. Soud nezpochybňuje, že v době vydání napadeného rozhodnutí existovala možnost, že žalobce nikdy předtím žádost o mezinárodní ochranu v některém ze členských států Evropské unie nepodal a že tedy převzetí žalobce nebo jeho přijetí zpět podle nařízení Dublin III není možné, byť byl na základě záznamů v EURODAC identifikován jako žadatel o mezinárodní ochranu v Rumunsku. Nelze totiž zcela vyloučit, že záznam v systému EURODAC může být nesprávný. Je-li však cizinec označen v evidencích členských států jako žadatel o mezinárodní ochranu, je třeba s ním takto nakládat v režimu nařízení Dublin III a navazujících ustanovení zákona o pobytu cizinců, není-li správnost takového údaje vyvrácena. Zároveň je však třeba zdůraznit, že je to žalovaná, kdo nese odpovědnost za správné zjištění skutkového stavu včetně ověření přípustnosti převzetí cizince či jeho vrácení zpět. Pokud by tedy v dalších fázích řízení získala věrohodné informace o tom, že cizinec je v jiném členském státě nesprávně veden jako žadatel o mezinárodní ochranu, ačkoliv žádost ve skutečnosti nepodal, pak by jí vznikla povinnost bez prodlení zajištění za účelem předání v režimu nařízení Dublin III ukončit, případně překvalifikovat zajištění na jiný důvod. V projednávané věci však zjištěná skutečnost, že s žalobcem je v Rumunsku vedeno azylové řízení, nebyla relevantním způsobem vyvrácena. V rámci soudního přezkumu napadeného rozhodnutí, jímž došlo k prvotnímu zajištění žalobce, nelze s ohledem na zákonem daný procesní rámec a omezený časový prostor, dokdy je možné cizince zajistit, žalované vytýkat, že se nemohla vzniklými pochybnostmi a pravdivostí žalobcova tvrzení detailně ihned zabývat. Otázka, zda tak žalovaná učinila po vydání napadeného rozhodnutí, pak vybočuje z mezí soudního přezkumu v tomto řízení. Námitka není důvodná.

26. Dále se soud věnoval poslednímu žalobnímu bodu, který spočívá v námitce, že žalovaná dostatečně nezkoumala možné systémové vady azylového řízení v Rumunsku. Evropský azylový systém je vystaven na zásadě vzájemné důvěry a vyvratitelné domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí (srov. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 21. 12. 2011, C-411/10 a C-493/10 N. S.). Otázkou zkoumání systémových nedostatků v azylovém řízení se zabýval rozšířený senát v rozsudku ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, v němž uvedl, že správní orgány nemusejí v každém jednotlivém rozhodnutí o zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců výslovně zdůvodňovat, zda ve státě, kam má být cizinec předán, k těmto nedostatkům v rámci azylového řízení dochází, či nikoliv. NSS uvedl, že: „[p]okud účastník řízení systémové nedostatky v řízení o zajištění nenamítal a správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k takovým nedostatkům ve státě předání nedochází, případně o nich nepanují ani důvodné pochybnosti, není nutné, aby své úvahy na dané téma v odůvodnění rozhodnutí výslovně uváděl. (...) S ohledem na zásadu vzájemné důvěry členských států, má správní orgán povinnost otázku systémových nedostatků výslovně v rozhodnutí o zajištění vypořádat i bez námítky pouze tehdy, dospěje-li sám k závěru, že takové nedostatky ve státě, kam má být cizinec následně předán existují, případně jsou-li o jejich existenci důvodné pochybnosti.“ (zvýraznění doplněno zdejší soudem). V citovaném rozhodnutí rozšířený senát poukázal na to, že k rozhodování o přemístění samotném není příslušná žalovaná, ale ministerstvo. Žalovaná má v rámci řízení o určení příslušnosti podle nařízení Dublin III pomocnou úlohu a jejím úkolem je při splnění zákonem stanovených podmínek zajistit osobu, která má být předána do příslušného členského státu, a proto neshromažďuje takové podklady jako ministerstvo. Soud uvedl, že žalovaná při posuzování naplnění účelu zajištění musí (může) vycházet z obecně známých skutečností o nedostacích azylového systému dané země, z poznatků ze své úřední činnosti a také z výpovědí zajištěných cizinců. Toliko ve sporných situacích je pak povinna si podklady potřebné pro posouzení této otázky vyžádat. **Rozšířený senát uzavřel, že bude-li otázka systémových nedostatků v azylovém řízení namítnuta poprvé až v žalobě proti rozhodnutí o zajištění, bude obecně platit, že krajský soud si v takovémto případě nejprve musí učinit úsudek o důvodnosti této námítky.** Dospěje-li k závěru, že o existenci systémových nedostatků panují ve vztahu ke konkrétnímu případu důvodné pochybnosti, bude namíste rozhodnutí správního orgánu zrušit pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Dospěje-li soud k závěru, že systémové nedostatky jsou v konkrétním případě skutečně naplněny, rozhodnutí správního orgánu zruší pro nezákonnost.
27. S ohledem na výše uvedenou judikaturu tedy nelze bez dalšího přisvědčit žalobci, že se žalovaná otázkou systémových nedostatků měla zabývat (i bez námítky) *ex offio*. Tuto povinnost by totiž měla pouze tehdy, dospěla-li by k závěru, že takové nedostatky v Rumunsku existují, případně jsou-li o jejich existenci důvodné pochybnosti. Žalobce v průběhu výslechu ani v žalobě netvrdil, že systémové nedostatky v azylovém řízení v Rumunsku skutečně existují, namítal pouze to, že se žalovaná touto otázkou nezabývala dostatečně detailně. Pokud v této souvislosti žalobce namítl, že na možné nedostatky azylového řízení v Rumunsku měl být dotázán v průběhu podání vysvětlení, je třeba uvést, že sám žalobce tvrdil, že žádost o mezinárodní ochranu nepodal, a proto by další dotazování na jeho zkušenosti s azylovým systémem v Rumunsku postrádalo smysl. Žalovaná se přesto otázkou systémových nedostatků azylového řízení v Rumunsku zabývala a této otázce věnovala poslední odstavec odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž dospěla k závěru, že systémové nedostatky zabraňující předání žalobce neexistují. V této souvislosti lze uvést, že závažné nedostatky systémové povahy v Rumunsku

neshledávají správní orgány ani soudy (srov. např. rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2020, č. j. 10 Azs 283/2020-50, nebo usnesení ze dne 20. 8. 2020, č. j. 4 Azs 135/2020-32, body 11 a 12 a další tam citovanou judikaturu, nebo usnesení ze dne 24. 2. 2020, č. j. 2 Azs 234/2019-44, body 11 a 12; v případě zdejšího soudu např. rozsudek ze dne 3. 3. 2021, č. j. 52 A 5/2021-17). Judikatura zmiňovaná žalobcem týkající se zjišťování systémových nedostatků azylových systémů jiných členských států není pro danou věc přílehlavá, neboť se vztahuje k přezkumu rozhodnutí ministerstva, kterými bylo zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany a jimiž současně bylo vysloveno, že k posouzení žádosti je příslušný jiný členský stát EU. Důsledkem takového rozhodnutí je předání cizince do jiného členského státu EU, zatímco v projednávané věci jde „pouze“ o zajištění žalobce, přičemž k faktické realizaci předání žalobce může dojít až na základě rozhodnutí o přemístění (předání) podle čl. 26 nařízení Dublin III. Jak plyne ze shora citovaného rozsudku rozšířeného senátu č. j. 4 Azs 73/2017-29, v případě zajištění cizince za účelem jeho předání jsou požadavky na shromáždění podkladů a odůvodnění rozhodnutí nižší než v případě navazujících fází řízení.

28. Za situace, kdy tedy žalobce ani v podané žalobě netvrdil konkrétní skutečnosti, které by vzbuzovaly pochybnosti, že (zda) Rumunsko trpí systémovými nedostatky v azylovém řízení, popř. že (zda) žalobci osobně v této zemi hrozí újma, neměla žalovaná povinnost provádět rozsáhlé šetření a shromažďovat o situaci v Rumunsku podklady, a mohla se spokojit s tím, že jí nejsou známy případy (z její praxe ani z judikatury), které by zavadaly pochybnost o existenci systémových nedostatků v rumunském azylovém řízení.
29. Soud tak uzavírá, že existenci systémových nedostatků v azylovém řízení v Rumunsku neshledal a ani nedospěl k závěru, že by v tomto směru panovaly důvodné pochybnosti. Žalobní bod týkající se nedostatečného vyhodnocení přípustnosti předání žalobce do Rumunska tedy není důvodný.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

30. S ohledem na výše uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
31. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 22. června 2022

Mgr. Jan Čížek, v. r.
soudce